

POLONCA
NARIŠE
PRIJATELJE

©cean

POLONCA NARIŠE

PRIJATELJE

SARA SHEPHARD

PREVEDLA NINA KOŽAR

Henry in Kristian, ta knjiga je za vaju.

DRAGI KOZMA

Šolska psihologinja gospa Hanžek je rekla, da lahko začnem pisati z »dragi dnevnik«, ampak to počnejo punce. Tudi jaz sem punca, ampak mislim tiste punce iz mojega razreda, ki poskakujejo kot kakšne slavne tiktokerke.

Tebe mislim, Ajda Mlinar.

Ajda Mlinar je moja sošolka. Poznava pa se že od vrtca, kjer sva skupaj prepevali »metuljček cekinček, ti potepinček ...«, ampak ona tega seveda ne bi priznala za nič na svetu.

Lani je Ajda ustanovila Sluzi klub. Saj veš, tisti sluziji v pločevinkah, ki jih lahko prinesemo v šolo. Na njih so napisana imena, kot na primer »Ustvarjalni bojevnik« ali »Moč misli«. No, med odmorom smo vsi postavili svoje sluzije v vrsto, da je Ajda lahko ocenila, kateri najlepše dišijo.

Ampak Ajda v Sluzi klub ni pustila vsakomur. Vanj so se lahko včlanile samo njene prijateljice

Zato sva z mojo najboljšo prijateljico Vanjo Vovranc ustanovili svoj klub. Poimenovali sva ga Blatni klub, ker smo v njem preučevali blato okoli šole. Kdo bi si mislil, da je blato na nogometnem igrišču čisto drugačno kot tisto pod toboganom. Kljub temu, da je bil v Blatnem klubu dobrodošel vsak, zanj ni bilo prav dosti zanimanja. Sem se pa vsaj jaz

začela bolj zanimati za vso to umazanijo pod moji nohti, kar je tudi eden od razlogov, da obiskujem šolsko psihologinjo gospo Hanžek.

Kozma, vseč mi je, da svoje misli lahko delim s tabo. Pomislila sem že, da bi se v dnevniku pogovarjala z mamo, a sem si premislila. Lahko bi ga našla in mislila, da ga mora prebrati.

Pomislila sem tudi, da bi pisala Vanji. Med poukom si pošiljava listke, ampak tisto so bolj čičkečačke – najine fore pač. Lahko bi pisala tudi svojemu malemu bratu Sokcu, ampak še ne zna brati. Pa tudi če bi znal, bi itak hotel brati samo o mega džipih.

Potem pa se mi je posvetilo. Pišem lahko svojemu psu Kozmi. On ne zna govoriti, verjetno tudi ne brati. Sem pa tja poje daljince, zaradi česar ponoči ne zatisnem očesa.

Ampak Kozma je zvest in prijazen. Zaradi dnevnika me nikdar ne bi gledal postrani. Pa tudi strah naju je nekaterih istih reči. Neviht. Ognjemetov. Balonov. Klovnov. Kozma me res razume.

Zato pišem Kozmi.

Tako, pa smo se zmenili.

KAKO NARISATI NAJBOLJŠO PRIJATELJICO

Dragi Kozma!

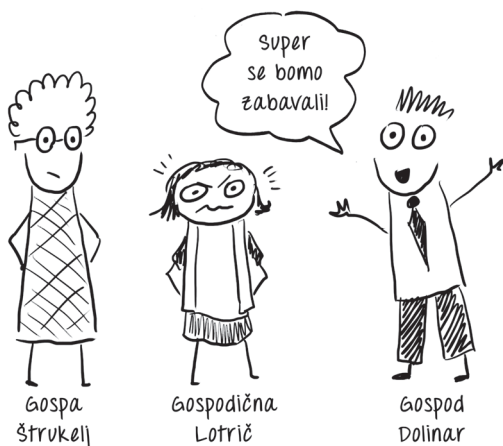
O vau, dopisujem si s psom! Kako je biti moj zaupni prijatelj? Bolj fino, kot čohanje po hrbtu? Verjetno ne, ampak ko sem ti včeraj prebrala svoj prvi zapis, si me še kar pozorno poslušal.

Skratka, danes je bil prvi šolski dan. Letos sem v petem razredu, v zlati sredini osnovne šole.

Petarčki lahko dobimo enega od treh razredničarjev. Skupaj so kot trije medvedi iz tiste pravljice. Gospa Štrukelj je prestroga. Gospodična Lotrič je vsa živčna. Gospod Dolinar pa je ravno pravšnji. Njegov razred je poln pliškotov in utripajočih novoletnih lučk, tam stoji Frankenstein v naravni velikosti, na stropu je vrtljiva disko krogla. Vsak dan ob treh se iz njega usujejo učenci, ki izgledajo, kot bi bili predolgo v lunaparku. Gospoda Dolinarja imajo vsi imajo radi.

Naši starši so predvčerajšnjim dobili obvestila o novem šolskem letu. Za razredničarja sem si zelo želela gospoda Dolinarja, dobila sem pa stro-

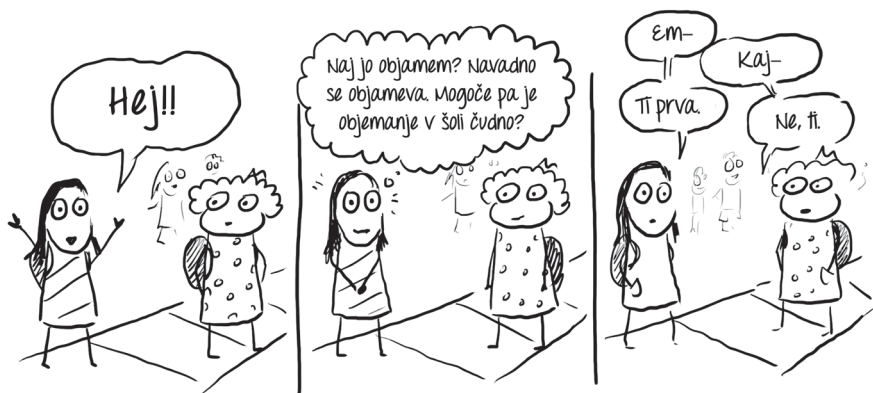

go gospo Štrukelj. Ker z Vanjo še nimava svojih telefonov, sem mami prosila, naj pokliče njeno mamo. Odleglo mi je. Tudi ona je v razredu gospe Štrukelj.

Vanjo sem zelo pogrešala. Vse poletje je bila z gimnastičnim društvom na taborjenju, ob koncih tedna pa je ostala pri sorodnikih, ki živijo tam blizu. Navadno sva med poletnimi počitnicami iz garaže zvlekli ogromne kartonske škatle in jih poslikali, da so bile videti kot freske, ali pa sva snemali televizijske dnevnikke z lokalnimi novicami, vremensko napovedjo in oglasi. Letos sem oboje poskusila početi sama. Na veliko škatlo sem hotela naslikati kita belugo, pa sem obtičala na polovici. Sem pa posnela nekaj dnevnikov in jih po e-pošti poslala Vanji. Rekla je, da so super. Posebej ponosna sem na reportažo o stojnicah z limonado v naši soseski.

Ampak Vanje nisem videla vse do začetka šole. Šele včeraj je prišla s taborjenja, potem pa so šli takoj kupovat še nove šolske potrebščine in čevlje.

Zato sem bila zelo vesela, ko sem jo zagledala na pločniku pred šolo. Ampak vse skupaj je bilo neka-ko čudno.

Milijon pomembnih stvari sem ji hotela povedati. Vprašala sem jo, kako je bilo na taborjenju. Kar zažarela je.

Ajda? Ajda Mlinar? Uboga Vanja. Ne morem verjeti, da mi tega ni omenila že prej. Nedvomno je bilo z njo eno samo trpljenje.

Z Vanjo sva najboljši prijateljici od prvega dne drugega razreda, ko sva pri likovnem pouku za barvanje izbrali isto bučo. Obema je bila tako zelo všeč, da sva jo pač pobarvali skupaj.

Vse od takrat naju povezuje umetnost. Vsako leto se vpiševa k umetnostnemu krožku. Skupaj izdelujeva razne projekte za šolski umetniški sejem. Vsako leto druga drugo naslikava in si portreta podariva na prvi šolski dan. Sliši se trapasto, saj vse poletje tičiva skupaj, ampak to je vedno lep začetek novega šolskega leta. Lanskega zelo zoprnega določanja sedežnega reda verjetno ne bi preživela brez njene risbice, ki mi je vlivala pogum.

Z novim Vanjinim portretom sem se trudila vse poletje. Namesto, da bi jo narisala takšno, kot je v resnici, sem narisala, kaj vse mi pomeni njeno prijateljstvo. Risbo sem si zamislila kot neke vrste YouTube video z nasveti »kako narisati najboljšo prijateljico«:

1. Najprej nariši velike vesele oči s smejalnimi gubicami.
2. Potem nariši ušesa. Ne pozabi na uhane, ki sta jih lani izdelali iz gline (in s pečico skoraj zažgali hišo).
3. Zdaj so na vrsti njeni skodrani lasje. Normalne barve, ne takšni kot takrat, ko sva jih pobarvali z barvilom za torte (morali bi biti rahlo rožnati, ne pa vijolični kot rdeče zelje).
4. Pomisli tudi na tisto, kar je očem skrito: na vse, v čimer je dobra, kar ji drvi po možganih in česar se veseli njeno veliko srce.
5. Ne pozabi dodati »vajinik« fint, ki jih poznata samo vidve.

List sem prepognila kot voščilnico. Na sprednjo stran sem napisala navodila, notri pa je bila moja risba. Takšna je bila:

VANJA VORANC - moja najboljša prijateljica

Najini štosi: tista kosmičasta stvar, »av-bavbav, »žlomila sem si možgane!«

Komaj sem čakala, da ji jo podarim. Dala sem ji jo kar pred šolo, preden sva šli noter.

Pozorno si jo je ogledala:

Potem pa ni rekla nič več. Obšel me je čuden občutek. Sem naredila kaj narobe? Je pozabila na najino navado? Končno je spregovorila:

Moram omeniti, da je bila risbica sumljivo podobna tisti, ki jo je narisala tik pred začetkom poletnih počitnic. Kot da je od takrat sploh ni vzela iz nahrbtnika.

Ampak naj ji bo. Verjetno na taborjenju ni imela časa narisati druge. In to, da se nisva videli celo poletje, ne bo vplivalo na najino prijateljstvo.

Prav zares ne. Pred nama je še eno super šolsko leto.